

vodu vlastnictví žalobkyně k němu, v nynějším sporu že domáháno se náhrady škody z důvodu zaviněného prý žalovanou stranou exekučního prodeje automobilu, že tedy v obou sporech jde o různé nároky z různých právních důvodů, zamítl, změniv usnesení prvního soudu, rekurentovu námitku zahájené rozepře. Rekurent míní, že, i když ve sporech jde o různé nároky z různých právních důvodů, čemuž neodporuje, jedná se přes to o tutéž spornou věc a jeho námitka zahájené rozepře že jest tudíž opodstatněna, ježto skutkový základ jest v obou sporech týž a mimo to v nynějším sporu žádáno jest vlastně jen interese, místo původně žádaného plnění, pročez že nejedná se o jinou žalobu, neboť podle §u 235 c. ř. s. žádáno-li místo původního předmětu interese, není to změnou žaloby. Stanovisko rekurentovo není správné. Především neprávem tvrdí totožnost skutkového základu ve sporech. Skutkové podstaty se v obou sporech liší, neboť v dřívějším sporu tvořilo základ sporu a žalující strana tvrdila své vlastnictví k automobilu a jeho odnětí, pokud se týče zadržování automobilu z vlastnické sféry žalobkyně, v nynějším sporu uvádí jako podklad žalobního nároku mimo to exekuční prodej automobilu a jeho zavinění žalovanou stranou. Ostatně, i kdyby skutkový základ v obou sporech byl týž, nejde o tutéž spornou věc, jakmile tu jest, což i při témže skutkovém základu možno, jiný nárok, totiž žádán-li jiný předmět. Ustanovení §u 235 c. ř. s. dovolává se rekurent na opodstatnění námitky zahájené rozepře nepřipadně. Již proto, že podle tohoto ustanovení nepokládá se za změnu žaloby, když beze změny žalobního důvodu žádá se místo původního předmětu interese. Zde však žalobní důvod jest jiný. Mimo to ustanovení §u 235 c. ř. s. není na závadu, by interese nebylo uplatňováno zvláštní žalobou a protože jde pak o jiný předmět, tedy jiný žalobní nárok (§ 233 c. ř. s.) není v takovém případě námitka zahájení rozepře opodstatněna.

Čís. 5290.

Ředitelství státního dluhu jest oprávněno ku stížnosti v řízení o umoření státních dlužních úpisů a nepotřebuje za tím účelem přispění finanční prokuratury.

(Rozh. ze dne 22. září 1925, R I 787 25.)

Rekursní soud odmítl stížnost Ředitelství státního dluhu v Praze do usnesení prvního soudu v řízení o umoření státních dluhopisu. **D u v o d y:** Ředitelství státního dluhu v Praze opírá svou stížnost o předpis §u 7 čís. 11 vlád. nař. ze dne 23. března 1921, čís. 109 sb. z. a n. Podle tohoto předpisu však náleží Ředitelství státního dluhu v příčině umoření státních dluhopisu a kuponu dávatí příslušnému soudu vyžádané zprávy a ústřední státní pokladně poukazy k výkonu umoření; míti v patrnosti nesprávné nebo vadné vyhlášky umořovací; dbáti toho, by nepřislušné nebo nesprávné vyhlášky nebo nálezy umořovací nevěšly v moc práva, a za tím účelem vésti se soudem potřebnou korespondenci a neměla-li by úspěchu, podati zprávu ministerstvu financí

Z toho jest patrné, že právo stížnosti do rozhodnutí a opatření soudů ve věcech umořovacích Ředitelství státního dluhu přiznáno není.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by vyřídil věcně rekurs Ředitelství státního dluhu.

D ů v o d y

Rekursní soud upřel neprávem Ředitelství státního dluhu právo stížnosti do rozhodnutí a opatření soudů ve věcech umořovacích. Nemuže býti pochybnosti o tom, že si erár může stěžovati proti usnesením, jimiž se prohlašují za umořené listiny týkající se státních dluhů. Právo to plyne z §u 9 nesp. říz. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. a jest uznáno v §u 7 čís. 11 vládního neřízení ze dne 23. března 1921, čís. 109 sb. z. a n., ukládajícím Ředitelství státního dluhu mimo jiné za povinnost dbáti toho, by nesprávné umořovací nálezy nevešly v moc práva. Jde jen o to, zda může Ředitelství státního dluhu podávati rekursy samo, či zda musí tak činiti finanční prokuratura, jež jest dle služební instrukce ze dne 9. března 1898, čís. 41 ř. zák. povolána k zastupování eráru na soudě. Tato příslušnost finanční prokuratury není bezvyjimečná, dle §u 2 odstavec třetí služební instrukce ustanovují zvláštní předpisy, pokud v řízení na soudech a zvláště v exekčním řízení mohou jednotlivé právní úkony býti předsevzaty i jinými úřady než finanční prokuraturou. Takovým zvláštním předpisem jest právě také § 7 čís. 11 nařízení čís. 109/1921, neboť ukládá se v něm Ředitelství státního dluhu, dbáti toho, by nepříslušné nebo nesprávné vyhlášky a nálezy umořovací nevešly v moc práva, a za tím účelem vésti se soudem potřebnou korespondenci. Z tohoto ustanovení plyne jednak, že Ředitelství státního dluhu má podávati proti nesprávným umořovacím usnesením opravné prostředky, tedy rozklady a rekursy, pokud ovšem jsou přípustny a důvodny, jednak že se při tom nepotřebuje dožadovati přispění finanční prokuratury, neboť má samo vésti se soudem potřebnou korespondenci, totiž sepisovati příslušné žádosti a činiti příslušné návrhy, k nimž ovšem náleží též žádosti a návrhy určené pro vyšší soudy nebo-li opravné prostředky. Z těchto důvodů odchytil se Nejvyšší soud od dřívějšího svého názoru projeveného v rozhodnutí ze dne 4. září 1923, čís. 2897 sn. n. s., již obsírně odůvodněným rozhodnutím ze dne 21. července 1925, č. j. R I 586/25 čís. sb. n. s. 5188 a musil i v této věci uznati, jak shora uvedeno.

Čís. 5291.

Odklad exekuce vyklizením (zákon ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n.).

Vlastníci domu, kteří jej celý pronajali a zavázali se vykliditi místnosti, jimi v něm obývané, nemají nároku na odklad exekuce vyklizením těchto místností.

(Rozh. ze dne 22. září 1925, R I 801 25.)